

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobkyně: **T. K C. N.**, narozená X
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1643/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 1. 7. 2019, č. j. MV-74032-4/SO-2019
a č. j. MV-74066-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 30. 7. 2019 se žalobkyně domáhá zrušení

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2019, č. j. MV-74032-4/SO-2019 (dále jen „rozhodnutí č. I“) a č. j. MV-74066-4/SO-2019 (dále jen „rozhodnutí č. II“).

2. Rozhodnutím č. I žalovaná zamítla odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 18. 3. 2019, č. j. OAM-27383-18/ZM-2018 (dále jen „rozhodnutí o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty“), kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Podle žalované byl řádně zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, žalobkyně měla možnost se k provedeným důkazům vyjádřit a sama navrhnout další důkazy, což neučinila; podle § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 225/2017 Sb. (dále jen „správní řád“) byla povinna označit důkazy prokazující její tvrzení. Podle § 82 odst. 4 správního řádu lze k návrhům k provedení důkazu učiněným v odvolacím řízení přihlídnout pouze tehdy, pokud jde o důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. To se však v projednávané věci nestalo, a žalovaná proto vycházela ze skutkového stavu zjištěného ministerstvem. Bylo tak zjištěno, že žalobkyně je ode dne 1. 5. 2017 zaměstnána u společnosti VM solution CZ s.r.o., IČO: 03594556 (dále jen „VM solution“; nyní VM solution CZ s.r.o. v likvidaci), která ji přidělila k výkonu práce ke společnosti TRW-Carr s.r.o., IČO: 46349618 (dále jen „TRW-Carr“; nyní ZF Passive Safety Czech s.r.o.). Žalobkyni bylo vydáno pobytové oprávnění ve formě zaměstnanecké karty za účelem zaměstnání u TRW-Carr, a to na dobu od 10. 4. 2017 do 31. 10. 2018. Nikdy nedisponovala ve vztahu k VM solution povolením k zaměstnání dle § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 327/2017 Sb. (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a vykonávala proto závislou práci u VM solution, aniž by k tomu měla příslušné oprávnění. Podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti šlo o nelegální práci. Tuto skutečnost lze podřadit pod pojem jiné závažné překážky podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, ve znění zákona 222/2017 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Zjištěný výkon nelegální práce je relevantním důvodem pro zamítnutí žádosti o prodloužení pobytového oprávnění [§ 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců], neboť je zde veřejný zájem na dodržování předpisů. Naopak není v zájmu České republiky, aby na jejím území pobývali cizinci, kteří – jako žalobkyně – porušili zákonnou povinnost, konkrétně vykonávali nelegální práci. Ke stejnému názoru dospěl např. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2018, č. j. 10 Azs 197/2017-53, nebo Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 5. 9. 2018, č. j. 31 A 70/2017-44 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žalobkyně se nelegální práce dopouštěla nepřetržitě od 2. 5. 2017 nejméně do 14. 1. 2019, tedy po převážnou dobu pobytu na území České republiky. Namítá-li, že nevěděla o změně zaměstnavatele, uvedla žalovaná, že nelegální práce je přestupkem, a tedy právem sankcionovaným jednáním. Žalobkyně má sama dbát na dodržování právních předpisů, přičemž platí zásada, podle níž „neznalost zákonů neomlouvá“. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2015, č. j. 5 A 298/2010-48. Žalobkyně je povinna vykonávat zaměstnání v souladu s vydanou zaměstnaneckou kartou. Ke změně zaměstnavatele přitom muselo dojít s jejím vědomím, neboť sama musela podepsat pracovní smlouvu, a věděla tedy, kdo je jejím zaměstnavatelem. Osoba zaměstnavatele je přitom v případě povolení k pobytu ve formě zaměstnanecké karty významná, neboť toto povolení je vydáváno výlučně k práci u konkrétního zaměstnavatele; u jiného zaměstnavatele může cizinec vykonávat práci pouze se souhlasem ministerstva (§ 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Osoba zaměstnavatele je důležitá mj. z toho důvodu, že v řízení o vydání zaměstnanecké karty je

posuzován právě i zaměstnavatel a v případě, že tento je zaměstnavatelem nespolehlivým podle § 178f zákona o pobytu cizinců, žádost ministerstvo zamítne. Žalovaná rovněž považuje rozhodnutí o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty za přiměřené. Ministerstvo v případě nelegální práce postupuje vždy stejným způsobem. Žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, podle nějž by byl zásahem do práva na soukromý a rodinný život pouze dlouhodobý zákaz pobytu. Krátkodobý zákaz pobytu může být takovým zásahem pouze v případě, pokud by cizinec měl v České republice takové rodinné či osobní vazby, že by již samotné vycestování bylo nepřiměřeným zásahem. Žalovaná dále poukázala na to, že nárok na pobyt na území České republiky má pouze občan České republiky. U cizinců je na místě vyvažovat protichůdné zájmy cizince a státu. Žalovaná navíc upozornila na nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11 (všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na nalus.usoud.cz), podle nějž je zásahem až rozhodnutí bezprostředně vedoucí k nucenému opuštění země, nikoliv rozhodnutí, kterým nebylo prodlouženo pobytové oprávnění (ve věci projednávané Ústavním soudem šlo o vízum). Žalovaná sama neshledala, že by došlo k zásahu do rodinného nebo osobního života žalobkyně. Po ministerstvu nelze požadovat, aby z vlastní iniciativy opatřovalo důkazy svědčící ve prospěch žalobkyně. Domnívala-li se žalobkyně, že by rozhodnutí bylo nepřiměřeným zásahem do jejího života, pak sama měla skutečnosti, které o tom svědčí, tvrdit a navrhnout důkazy k jejich prokázání. Žalobkyně toto neučinila, a to ani v rámci odvolacího řízení.

3. Rozhodnutím č. II žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ministerstva ze dne 18. 3. 2019, č. j. OAM-27371-19/ZM-2018 (dále jen „rozhodnutí o neudělení souhlasu se změnou zaměstnavatele“), kterým ministerstvo zamítlo žádost žalobkyně o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele. Žalovaná v rozhodnutí č. II nejdříve shrnula skutkový stav, a to shodně se skutkovým stavem uvedeným v rozhodnutí č. I. Žalovaná pouze navíc zmiňuje potvrzení původního zaměstnavatele, podle něhož pracovní poměr žalobkyně nadále trvá. Obdobně jako v rozhodnutí č. I dospěla žalovaná k závěru, že existuje jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, která podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců brání tomu, aby ministerstvo vydalo souhlas se změnou zaměstnavatele. Obdobně posoudila žalovaná i námitku žalobkyně o tom, že nevěděla o změně zaměstnavatele, a přiměřenost rozhodnutí o neudělení souhlasu se změnou zaměstnavatele. Soud proto pro stručnost pouze odkazuje na bod 2 odůvodnění tohoto rozsudku.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

4. Žalobkyně namítá, že správní orgány nesprávně zjistily skutkový stav a věc také nesprávně právně posoudily. Správní orgány pochybily tím, že neprovedly výslech žalobkyně, přičemž v této souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 6/2016-81. Správní orgány neprováděly dokazování, vyšly pouze z vyjádření VM solution, podle něhož byla žalobkyně zaměstnána od 2. 5. 2017 touto společností. Pokud správní orgány neprovedly jiné dokazování, zatížily řízení vadou, která má vliv *na skutková zjištění*. I kdyby ale byla žalobkyně zaměstnána u jiného zaměstnavatele, je třeba zohlednit, že je s ohledem na neznalost právního prostředí vystavena podstatnému vlivu zaměstnavatele. Žalobkyně jednala vždy se stejnou osobou a neměla důvod se domnívat, že jedná s jiným subjektem než TRW – Carr. Závěr, že žalobkyně vykonávala nelegální práci, je zcela formalistický, neboť nezohledňuje

skutečnost, že žalobkyně vykonávala fakticky práci pro TRW-Carr, přičemž tato skutečnost nebyla ani zjišťována. Žalobkyně nesouhlasí ani s posouzením otázky přiměřenosti zásahu do rodinného a osobního života. Podle judikatury Ústavního soudu (nález ze dne 14. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 3324/15) je třeba k porušení základních práv přihlížet v jakékoliv fázi řízení, včetně řízení *přezkumného*, bez ohledu na to, zda takový důvod formálně je či není přípustným důvodem přezkumu. Pokud žalovaná k této námitce nepřihlédla, jde o projev neodůvodněného formalismu a porušuje právo žalobkyně, aby její věc byla projednána spravedlivě. Žalobkyně proto navrhla, aby soud zrušil obě napadená rozhodnutí žalované.

5. Žalovaná uvedla, že v průběhu správního řízení vyšlo najevo, že žalobkyně vykonávala nelegální práci. Toto představuje jinou závažnou překážku pobytu cizince na území a ministerstvo proto žádost žalobkyně o prodloužení zaměstnanecké karty a o souhlas se změnou zaměstnavatele zamítlo. Nelegální práci žalobkyně má žalovaná za prokázanou, neboť zaměstnanecká karta jí byla vydána pro výkon práce u jiného zaměstnavatele, než u něž byla zaměstnána. Žalovaná považuje skutkový stav za řádně zjištěný. Žalobkyně měla možnost se vyjádřit k dokumentům, které byly obsahem spisu, čehož nevyužila. Žalovaná proto za těchto okolností považuje provádění dalšího dokazování za nadbytečné. K námitce žalobkyně, že jako cizinka není znalá místního právního prostředí, pak žalovaná odkazuje na principy, na nichž je vystavěna úprava zaměstnanosti. Podle zákona o zaměstnanosti je chráněn pracovní trh České republiky. Do systému ochrany mj. spadá i povinnost cizinců disponovat povolením k zaměstnání, zaměstnaneckou kartou či modrou kartou vydanými pro práci u konkrétního zaměstnavatele. Při řízení o vydání těchto povolení dochází k analýze trhu práce a možností obsadit konkrétní pracovní pozici občanem České republiky nebo Evropské unie. Výkon práce cizincem bez takového povolení je pak zákonem o zaměstnanosti sankcionován. Nelegální práci je proto třeba považovat za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. K námitce žalobkyně ohledně nedostatečného posouzení zásahu do rodinného a soukromého života žalovaná uvádí, že touto otázkou se zabývalo jak ministerstvo, tak sama žalovaná. Dospěly k závěru, že žalobkyně na území České republiky pobývá od roku 2017, tedy po nijak dlouhou dobu, její rodinní příslušníci pobývají v zemi jejího původu. Nebylo tedy možné dospět k závěru, že by negativní rozhodnutí mohlo mít nepřiměřený dopad do rodinného nebo osobního života žalobkyně. Žalovaná proto navrhla žalobu zamítnout.

Ústní jednání

6. Soud projednal věc při ústním jednání dne 24. 11. 2021 v nepřítomnosti účastníků (§ 49 odst. 3 s. ř. s.). Žádný z účastníků, ač byli řádně předvoláni, se z jednání neomluvil ani nepožádal o jeho odročení.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Žalobkyni byla dne 11. 4. 2017 vydána zaměstnanecká karta s platností na dobu do 31. 3. 2018 opravňující ji k pobytu a výkonu zaměstnání u zaměstnavatele TRW - Carr na pracovní pozici montážní dělník mechanických zařízení s místem výkonu práce v Hlavenci.
8. Ze správního spisu sp. zn. MV-74032/SO-2019 (řízení ve věci žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty) plyne, že žalobkyně požádala dne 25. 7. 2018 o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty pro zaměstnání na pozici montážní dělník mechanických

zařízení u zaměstnavatele CPS - Communication & Publishing Services, s.r.o., IČO: 04460545 (dále jen „CPS“, nyní CPS - Communication & Publishing Services, s.r.o. v likvidaci). K žádosti předložila pracovní smlouvu uzavřenou mezi žalobkyní a CPS pro tuto pozici se sjednaným dnem nástupu do zaměstnání dne 16. 7. 2018 a pokyn CPS k dočasnému výkonu práce u TRW - Carr. Součástí správního spisu je dále rámcová smlouva o dílo uzavřená mezi TRW - Carr jako objednatelem a VM solution jako zhotovitelem, v níž bylo ujednáno, že zhotovitel bude pro objednatele vytvářet dílo spočívající v kompletaci komponentů pro automobilový průmysl. Dle čl. 3.4 smlouvy je zhotovitel povinen provádět službu především svými zaměstnanci. Dle čl. 4.4 smlouvy jsou místem plnění prostory v Hlavenci. Přílohou této rámcové smlouvy je „Tabulka agendy Personalistika“ společnosti VM solution se seznamem jejích zaměstnanců, mezi nimiž je uvedena žalobkyně, přičemž jako vznik pracovního poměru je uveden den 1. 5. 2017. Ze sdělení Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Příbrami ze dne 19. 12. 2018 vyplývá, že žalobkyni nebylo kontaktním pracovištěm Úřadu práce pro Prahu-východ vydáno povolení k zaměstnání. Žalobkyni však byla dle tohoto sdělení vydána zaměstnanecká karta ke společnosti CPS. Ze sdělení Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 13. 12. 2018 vyplývá, že žalobkyni tato pobočka nevydala rozhodnutí o povolení nebo prodloužení povolení k zaměstnání pro žádného zaměstnavatele, nepřijala žádost o povolení nebo prodloužení povolení k zaměstnání ani informaci o nástupu do zaměstnání. Ze sdělení VM solution ze dne 14. 1. 2019 vyplývá, že tato společnost uzavřela se žalobkyní pracovní smlouvu na dobu neurčitou dne 1. 5. 2017, žalobkyně nastoupila do zaměstnání dne 2. 5. 2017, přičemž dne 14. 1. 2019 byla stále zaměstnankyní, byla však přidělena k výkonu práce k TRW - Carr. Do zaměstnání docházela řádně. Na základě zjištěných skutečností rozhodlo ministerstvo o zamítnutí žádosti o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců pro jinou závažnou překážku pobytu žalobkyně na území. Rozhodnutí o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty napadla žalobkyně odvoláním, které žalovaná zamítla rozhodnutím č. I (viz bod 2 odůvodnění tohoto rozsudku).

9. Ze správního spisu sp. zn. MV-74066/SO-2019 (řízení ve věci žádosti o souhlas se změnou zaměstnavatele) plyne, že žalobkyně dne 25. 7. 2018 požádala o souhlas se změnou zaměstnavatele pro pozici montážní dělník mechanických zařízení. Novým zaměstnavatelem se měla stát CPS. K žádosti přiložila pracovní smlouvu uzavřenou mezi ní a CPS a její pokyn k dočasnému výkonu práce u TRW - Carr. Dále předložila potvrzení o souhlasu se změnou zaměstnavatele vydané TRW - Carr, v němž se uvádí, že pracovní poměr žalobkyně stále trvá, avšak bude ukončen ke dni vydání rozhodnutí o souhlasu se změnou zaměstnavatele na CPS. Ve správním spise jsou dále obsaženy i rámcová smlouva o dílo s přílohou, sdělení Úřadu práce České republiky ze dne 13. 12. 2018 a sdělení VM solution ze dne 14. 1. 2019, jejichž obsah je popsán výše. Na základě těchto podkladů a zjištěných skutečností vydalo ministerstvo rozhodnutí o neudělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, a to z důvodu existence jiné závažné překážky pobytu žalobkyně na území dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně je napadla odvoláním, které však žalovaná rozhodnutím č. II zamítla (viz bod 3 odůvodnění tohoto rozsudku).

Splnění procesních podmínek

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy

věcně projednatelná. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Posouzení žalobních bodů

11. Žalobkyně v první řadě namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu, neboť má za to, že správní orgány vycházely pouze ze sdělení VM solution, aniž by provedla jiné důkazy. Dále neprovedla výslech žalobkyně.
12. Žalobkyně se mylí, pokud se domnívá, že správní orgány vycházely ve svých skutkových závěrech pouze z písemného sdělení VM solution ze dne 14. 1. 2019. Tato listina je sice klíčovým podkladem obou napadených rozhodnutí, není však jediným důkazem, na jehož základě dospěly správní orgány k závěru, že žalobkyně vykonávala v období minimálně od 2. 5. 2017 do 14. 1. 2019 pracovní činnost jako zaměstnankyně společnosti VM solution. Vedle uvedeného sdělení, v němž je jednoznačně uvedeno, že žalobkyně uzavřela s VM solution pracovní smlouvu dne 1. 5. 2017 a byla zaměstnankyní této společnosti, dokládá tuto skutečnost i rámcová smlouva o dílo uzavřená mezi společnostmi TRW – Carr a VM solution a k ní připojená Tabulka agendy Personalistika společnosti VM solution, z nichž rovněž plyne, že žalobkyně byla evidována jako zaměstnanec společnosti VM solution přidělený k výkonu práce ke společnosti TRW – Carr. Tomu ostatně odpovídá i skutečnost, že stejný model agenturního zaměstnání s tím rozdílem, že se měla stát agenturní zaměstnankyní CPS přidělenou k výkonu práce k TRW – Carr, žalobkyně dokládala i v obou žádostech, jež podala dne 25. 7. 2018.
13. Tvrzení o tom, že vykonávala pracovní činnost jako zaměstnankyně společnosti TRW – Carr, nikoliv společnosti VM solution, žalobkyně ničím nedoložila. Ve svých podáních se v průběhu obou správních řízení omezila na zpochybnění toho, jakým způsobem ministerstvo hodnotilo shromážděné podklady, přičemž shodně jako v žalobě namítala, že dokazování je třeba doplnit. Sama však žádný relevantní důkaz potvrzující, že byla zaměstnána přímo u společnosti TRW – Carr, nepředložila. Toto tvrzení nedokládá ani listina označená jako potvrzení o souhlasu ze změnou zaměstnavatele ze dne 19. 7. 2018, již přiložila žalobkyně k žádosti o vydání souhlasu se změnou zaměstnavatele. TRW – Carr v tomto potvrzení uvedla, že souhlasí a nemá námitek proti změně zaměstnavatele žalobkyně a že pracovní poměr žalobkyně *trvá a bude ukončen* dohodou. O tom, že je žalobkyně zaměstnankyní TRW – Carr však v této listině není výslovně ani zmínka.
14. Stejně tak nemůže být důvodem ke zpochybnění zjištěného skutkového stavu ani sdělení Úřadu práce České republiky ze dne 19. 12. 2018, dle něhož byla žalobkyni vydána zaměstnanecká karta ke společnosti CPS. Jde totiž o zjevně nesprávný údaj, který pravděpodobně pracovnice Úřadu práce České republiky chybně převzala z evidence ministerstva, které do ní zaneslo údaj o podání žádosti žalobkyně o prodloužení zaměstnanecké karty pro nového zaměstnavatele společnost CPS. Ministerstvo k tomu v odůvodnění prvostupňových rozhodnutí výslovně uvedlo, že je mu z vlastní úřední činnosti známo, že taková zaměstnanecká karta žalobkyni nikdy vydána nebyla. Ostatně i sama žalobkyně v odvolání proti oběma prvostupňovým rozhodnutím uvedla, že jde o nesprávný údaj. Z hlediska skutkového stavu je však podstatné, že ani z této listiny nevyplývá, že by žalobkyně byla kdy zaměstnána přímo u TRW – Carr.

15. Soud se proto ztotožňuje se závěrem žalované o tom, že skutkový stav byl v daném případě zjištěn dostatečně tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Žalobkyně vykonávala minimálně od 2. 5. 2017 do 14. 1. 2019 ohlášený druh práce na ohlášeném místě, avšak nikoliv pro ohlášeného zaměstnavatele TRW – Carr, nýbrž pro zaměstnavatele VM solution. Před tímto obdobím o souhlas se změnou zaměstnavatele nepožádala (resp. učinila tak až dne 25. 7. 2018). Tvrzení o opaku, tedy že vykonávala pracovní činnost v souladu s vydanou zaměstnaneckou kartou jako zaměstnankyně TRW – Carr, žalobkyně neprokázala, resp. ani formálně nenavrhla důkaz k prokázání tohoto tvrzení. Za této situace, kdy ministerstvo shromáždilo listinné podklady dostatečně dokládající skutkový stav, nebylo povinností správních orgánů vyhledávat z vlastní iniciativy další důkazy a nahrazovat tak pasivitu žalobkyně. Byla to ostatně žalobkyně, kdo měl povinnost označit důkazy k prokázání svých tvrzení (§ 52 věta první správního řádu).
16. K navazující dílčí námitce, podle níž správní orgány neprovedly výslech žalobkyně, je třeba rovněž uvést, že v průběhu správního řízení žalobkyně provedení tohoto důkazu nenavrhla. V odvolání proti oběma prvostupňovým rozhodnutím toliko vytýkala ministerstvu, že neověřilo existenci pracovního vztahu jejím výsledkem. Formálně vzato však ani v těchto podáních provedení výslechu nenavrhla. I v tomto případě tedy platí, že pokud žalovaná dospěla ke spolehlivému zjištění skutkového stavu na základě již shromážděných písemných podkladů, nebylo její povinností doplňovat dokazování o výslech žalobkyně, který navíc nebyl explicitně jako důkaz ani navržen.
17. Námitky týkající se zjištění skutkového stavu proto soud shledal nedůvodnými.
18. Žalobkyně dále namítla, že žalovaná pochybila, pokud se odmítla zabývat otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího soukromého života. K této námitce je třeba předně uvést, že ji lze vztáhnout pouze na napadené rozhodnutí č. I. Ze zákona o pobytu cizinců ani z rozsáhlé judikatury správních soudů týkající se otázky poměřování přiměřenosti rozhodnutí vydaných podle zákona o pobytu cizinců totiž nelze dovodit, že by bylo povinností správních orgánů posuzovat přiměřenost, ať již dle § 174a zákona o pobytu cizinců, nebo přímou aplikací čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod, i v řízení o žádosti o souhlas se změnou zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců.
19. Pokud jde o rozhodnutí č. I, žalobkyně si zjevně mylně vyložila jeho odůvodnění v části věnované této otázce. Žalovaná totiž pouze reagovala na odvolací námitku, podle níž bylo povinností ministerstva provést výslech žalobkyně za účelem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Žalovaná uvedla, že provedení výslechu není nezbytně nutné k posouzení této otázky, přičemž zdůraznila, že bylo primárně na žalobkyni, aby uvedla konkrétní a individualizované okolnosti, jež mohly být pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí relevantní. V tomto ohledu žalovaná nikterak nevybočila z požadavků judikatury správních soudů, jež se týká posuzování přiměřenosti rozhodnutí vydaných podle zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 - 39). Žalovaná pouze navíc doplnila, že v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců a § 82 odst. 4 správního řádu byla žalobkyně povinna relevantní informace potřebné k posouzení napadeného rozhodnutí namítnat již v průběhu řízení vedených v prvním stupni.
20. I přesto však není pravdou, že by správní orgány přiměřenost rozhodnutí o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty nezkoumaly. Ministerstvo i žalovaná se touto otázkou

explicitně zabývaly, přičemž vyšly primárně z evidencí veřejné správy a nezjistily, že by v případě žalobkyně existovaly takové okolnosti, na základě kterých by zamítnutí žádosti mohlo být z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života nepřiměřené. Ministerstvo této otázce věnovalo rozsáhlou část odůvodnění na str. 6 a 7 rozhodnutí o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty a žalovaná jeho úvahy již jen stručně shrnula na str. 8 rozhodnutí č. I, přičemž poukázala především na krátkou dobu pobytu žalobkyně v České republice a skutečnost, že rodinní příslušníci žalobkyně žijí ve Vietnamu. Soud se s těmito úvahami ztotožňuje, přičemž ve shodě se správními orgány zdůrazňuje, že žalobkyně v průběhu správního řízení, a ostatně ani v žalobě, neuvedla žádná konkrétní tvrzení, na základě kterých by bylo možné dojít k závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí o neprodloužení zaměstnanecké karty. Žalobkyně se omezila na obecné výhrady týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu, aniž by alespoň naznačila důvody, jež by mohly svědčit o intenzitě zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Je na místě připomenout, že v posuzované věci jde o řízení zahájené na žádost a v takovém případě nelze po správních orgánech požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledávaly všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, jestliže sama žalobkyně takové skutečnosti ani neoznačila. Bylo tedy na žalobkyni, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, že v jejím případě by nevyhovění žádosti bylo z hlediska zásahu do jejího soukromého a rodinného života nepřiměřené, a případně označila důkazy na podporu těchto tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2018, č. j. 3 Azs 133/2017 - 27). Tento žalobní bod tedy není důvodný.

21. Žalobkyně konečně namítla též nesprávné právní posouzení věci, neboť závěr o tom, že vykonávala nelegální práci, je dle jejího názoru formalistický a nezohledňuje skutečnost, že žalobkyně vykonávala fakticky práci pro TRW-Carr.
22. Podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.
23. Jak již bylo shora uvedeno (viz body 12 – 15 tohoto rozsudku), ve správním řízení bylo na podkladě listinných důkazů zjištěno, že žalobkyně vykonávala minimálně od 2. 5. 2017 do 14. 1. 2019 ohlášený druh práce na ohlášeném místě, avšak nikoliv pro ohlášeného zaměstnavatele TRW – Carr, nýbrž pro zaměstnavatele VM solution, přičemž dříve nepožádala o souhlas se změnou zaměstnavatele a učinila tak až dne 15. 11. 2018.
24. Soud tedy souhlasí se skutkovým závěrem správních orgánů o tom, že žalobkyně vykonávala pracovní činnost pro jiného zaměstnavatele, než jí umožňovala zaměstnanecká karta. Soud rovněž přisvědčuje žalované, že takový výkon závislé činnosti v rozporu se zaměstnaneckou kartou představuje nelegální práci dle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti. Tento závěr není nikterak formalistický, neboť plně odpovídá znění i účelu citovaného ustanovení. Obecně je třeba trvat na tom, aby byly dodržovány předpisy, které regulují pobyt cizinců na území České republiky. V tomto ohledu totiž převažuje zájem státu na dodržování těchto předpisů nad zájmem cizince se na území České republiky zdržovat. Jde přitom o posouzení, zda je konkrétní situace objektivně v souladu s předpisy či nikoliv, aniž by bylo zkoumáno, zda cizinec o porušení norem věděl (srov.

např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 4 Azs 248/2017-37). V procesu posuzování žádosti o zaměstnaneckou kartu je podstatná nejen pracovní pozice, kterou má zaměstnanec obsadit (tedy konkrétní náplň práce na konkrétním místě), ale též osoba zaměstnavatele. Ministerstvo totiž nevydá zaměstnaneckou kartu, pokud je zaměstnavatel cizince podle § 178f zákona o pobytu cizinců nespolehlivý [§ 46 odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců]. Tímto ustanovením je naplňován veřejný zájem na tom, aby cizince na území České republiky nezaměstnávaly osoby, které samy porušují právní předpisy. Ani tento žalobní bod tedy soud neshledal důvodným.

25. Pouze nad rámec nezbytného odůvodnění soud dodává, že si je vědom toho, že ve skutkově obdobných případech v minulosti opakovaně zrušil rozhodnutí správních orgánů, jimiž nebylo vyhověno žádosti o prodloužení platnosti zaměstnaneckých karet cizinců, a to dokonce ve věcech, jež se týkaly zaměstnání u týchž zaměstnavatelů jako v případě žalobkyně (viz např. rozsudky soudu ze dne 26. 10. 2021, č. j. 55 A 59/2019 - 42, ze dne 27. 4. 2021, č. j. 43 A 57/2019 - 41, ze dne 28. 4. 2021, č. j. 43 A 61/2019 - 31, a ze dne 10. 5. 2021, č. j. 54 A 59/2019 - 40). Ve všech uvedených věcech soud shledal důvodnými žalobní body, kterými byl namítán nesprávný výklad a aplikace pojmu *jiná závažná překážka pobytu cizince na území* dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Taková námitka však v projednávané věci nebyla v podané žalobě či později ani v zárodku uplatněna. V projednávané věci se tedy soud nemohl touto otázkou zabývat, neboť by tím vybočil z mezí uplatněných žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán. Nejde o vadu, k níž by soud mohl přihlídnout z úřední povinnosti.

Závěr a náklady řízení

26. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nezjistil ani vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., z něhož plyne, že právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem má účastník, který byl ve věci plně úspěšný. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a tudíž jí náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalobkyni, která byla ve věci plně úspěšná, žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. listopadu 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu